

Ojajärven suojeluyhdistyksen muistutus koskien ranta-asemakaavan muutosta / UPM-Kymmene Oyj / Ojajärvi, Loppi, tilat Sandvik 21:58 ja Ojajärvenranta 21:61

Ojajärven suojeluyhdistys vastustaa järven lisärakentamista.

Perusteena ovat jo 80-luvulta olevat dokumentit (liitteinä) siitä, että järven kunto ei kestä lisärakentamista.

Toinen perustelu on epäselvä rakennusoikeusmitoitus, jossa niin ikään on 80-luvulla todettu, ettei rakennusoikeutta Sandvikin tilalla yksinkertaisesti enää ole, huolimatta siitä että mitoitustapa on vuosien kuluessa muuttunut.

Tekstissä myöhemmin koko Euroopan kattava huoli siitä, että jos emme nyt suojele puhtaita luonnonvesiä, niin kohta niitä ei ole. Myös rakennusoikeusasiasta lisää alempana tekstissä.

Järvensuojelua ei oteta lainkaan huomioon rantakaavamuutoksessa.

EU-komissio on jo vuonna 2014 lähettänyt Suomelle perustellun mielipiteen vesipuitedirektiivin rikkomisesta. Sen mukaan Suomi päivittää liian hitaasti vesiensuojelua koskevia suunnitelmiaan, mikä uhkaa heikentää pintavesien laatua.

EU-maat sitoutuivat 18 vuotta sitten vesipuitedirektiivillä saattamaan kaikki vesistönsä hyvään ekologiseen tilaan vuoteen 2015 mennessä. Tällä hetkellä takaraja on vuodessa 2027, mutta on käynyt ilmi, että useat jäsenvaltiot, myös Suomi, haluaisivat keskustella takarajan siirtämisen tarpeellisuudesta ja muustakin lainsäädännön heikentämisestä”, sanoo WWF Suomen ohjelmapäällikkö Sampsa Vilhunen.

Vilhunen pitää tätä huolestuttavana tietona tilanteessa, jossa enemmistö Euroopan kartoitetuista pintavesistä on edelleen huonossa kunnossa ja makean veden ekosysteemit ovat maapallomme uhatuimpia.

Jopa sata ympäristönsuojelujärjestöä avasi 2018 yhteisen kampanjan, joka nostaa esiin EU:n vesiensuojelulainsäädännön merkityksen eurooppalaisten vesien suojelulle. Kampanjan tavoitteena oli saada kansalaiset ympäri Eurooppaa osallistumaan EU-komission kansalaiskuulemiseen, jotta eurooppalaisia vesiä suojelevaa vesilainsäädäntöä ei heikennettäisi. Järjestöjen yhteisen kampanjan

tarkoitus oli saada EU-kansalaiset puolustamaan direktiiviä kansalaiskuulemisessa, joka oli avoinna maaliskuun 4. päivään 2019 saakka. Kansalaiskuulemisella on erittäin tärkeä rooli, sillä se vaikuttaa suoraan EU-komission arviointiin direktiivistä.

Suomen luonnonsuojeluliiton Virpi Sahi kertoo, että Suomessa EU:n vesipuitedirektiivin toteuttamiseksi säädettiin vuonna 2004 laki vesien- ja merenhoidon järjestämisestä. Vesiluonnon kannalta uunista tuli siis ulos ihan uusi laki, jota sovelletaan muun muassa vesilain, maankäyttö- ja rakennuslain, yva-lain, ympäristönsuojelulain ja luonnonsuojelulain rinnalla. Suomen lainsäädännössä nämä muodostavat omintakeisen yhdistelmän. Kun puhutaan siitä, toteutetaanko vesiä muuttava hanke vai ei, vesilain mukaiset luvat ovat kuitenkin keskeisessä roolissa.

Vesienhoitolaki säättää, että vesienhoitoalueille pitää tehdä vesienhoitosuunnitelmat säännöllisin väliajoin ja arvioida sitä, kuinka eteneminen kohti vesien hyvää tilaa sujuu. Hyvä tila pitää saavuttaa vuonna 2027.

Virpi Sahi jatkaa, että jos uskot ympäristöasiantuntijoiden jo lähtökohtaisesti työskentelevän yhteiskunnan ja kansalaisten hyväksi, voi vesienhoitosuunnitelma olla pieni pettymys. Suunnitelmien kunnianhimoisuus riippuu alueellisen vesienhoidon yhteistyöryhmän koostumuksesta ja valtasuhteista. Niihin vaikuttavat esimerkiksi paikallisten maakuntaliittojen intressit ja suunnitelmat lopullisesti vahvistavan valtioneuvoston kanta. Keinotekoisien tai voimakkaasti muutettujen jokien ei tarvitse ollenkaan saavuttaa hyvää tilaa, vaan niille riittää ”potentiaalisesti hyvä tila”. Tällaisia ovat esimerkiksi monet suurjoet, joissa pyörivät isot sähkömyllyt.

Ympäristöjärjestöjen kuten Suomen luonnonsuojeluliitto ja European Environmental mukaan nyt pitää tehdä kaikki vesien hyvän tilan saavuttamiseksi vuonna 2021 alkavalla kolmannella vesienhoitokaudella, jonka päättyessä vuonna 2027 voidaan sitten katsoa, mihin asti on päästy ja miten siitä pitää jatkaa.

Ympäristöministeriö puolestaan kertoo, että Euroopan komission järjestämässä vesikonferenssissa 20.–21.9.2018 Wienissä käsiteltiin vesipuitedirektiivin toimivuutta ja kehittämistarpeita. Vesipuitedirektiivin myötä unionin jäsenmaat ovat sitoutuneet muun muassa siihen, että niiden vesistöjen ekologinen ja kemiallinen tila ovat hyvät viimeistään vuoteen 2027 mennessä.

EU:n vesilainsäädännön toimivuustarkastus eli niin sanottu fitness check on tehty 2018. Vesipuidedirektiivin mukaan komission on tarkastettava direktiivin toimivuutta ja annettava siitä raportti viimeistään vuonna 2019. Toimivuustarkastus edeltää komission mahdollisen lakiehdotuksen antamista.

Toimivuustarkastukseen sisältyy komission palaute jäsenvaltioiden toisen vesienhoitosuunnitelmakauden vesienhoitosuunnitelmista ja yleisön osallistumisprosessin tulokset. Toimivuustarkastuksen aikana sidosryhmillä ja kansalaisilla oli mahdollisuus esittää näkemyksiään komissiolle direktiivin mahdollisista muutostarpeista. Osallistumismahdollisuus kesti syyskuusta 2018 maaliskuuhun 2019.

Komissio toi Wienin vesikonferenssissa esille alustavia näkemyksiään vesipuidedirektiivin kehittämisestä. Komission kehittämistarpeet liittyvät ympäristötavoitteita koskeviin poikkeuksiin, erityisesti tavoitteiden saavuttamista koskevaan määräaikaan 2027, ympäristötavoitteiden odotettua hitaampaan saavuttamiseen, ilmastonmuutokseen, eri EU:n politiikka-alojen koherenssiin sekä vesienhoitosuunnitelmakausien pituuteen.

Komissio on käynyt Euroopan unionin jäsenvaltioiden vesijohtajien kanssa keskustelua direktiivin toimivuudesta ja mahdollisesta uudistamistarpeista jo vuodesta 2016. Vesijohtajat ovat jatkaneet keskusteluja sekä valmistelleet muistiota, jossa tarkastellaan direktiivin kehittämistarpeita. Muistio ei ole jäsenvaltioiden kanta direktiivin muutoksiin, vaan se toimii pohjana komission ja sidosryhmien kanssa käytäville keskusteluille. Muistiossa lähtökohtana on kunnianhimoisen vesienhoidon jatkaminen Euroopassa. Keskustelua on syytä jatkaa esimerkiksi tavoitteiden saavuttamisen määräaika 2027 koskevasta sääntelystä, nykyistä paremmasta viestinnästä vesien tilasta ja toimeenpanon edistymisestä, uusien teknologioiden hyödyntämisestä vesien tilan seurannassa sekä raportoinnin sujuvoittamisesta.

Toimivuustarkastuksen perusteella komissio katsoo, antaako se ehdotuksen vesipuidedirektiivin muuttamiseksi. Komissio antanee lakiehdotuksen aikaisintaan vuonna 2021. Jäsenvaltiot muodostavat kantansa vasta komission mahdolliseen ehdotukseen.

Suomessa tehdään edelleen kunnianhimoista vesienhoitotyötä, joka tehostuu hallituksen vuoden 2019 budjettiesitykseen sisältyvällä vesiensuojelun tehostamisohjelmalla.

Ojajärven suojeluyhdistyksen mielestä kaikkeen tuohon liittyen, mitä vesiensuojelussa ollaan EU-tasolla tekemässä eli taistelemassa mm puhtaan järveden puolesta, niin nyt ei kannattaisi lyhytnäköisesti kuormittaa Ojajärveä massiivisilla maansiirto- ja rakennustöillä, vaan pitää järven olosuhteet ennallaan, kun se vielä on mahdollista (Liitteet 1 ja 2).

Rakennusoikeus

Kanta-Hämeen Seutukaavaliitto on vuonna 1985 ollut sitä mieltä, että silloinen Tervakoski Oy eli nykyinen UPM-Kymmene oli käyttänyt Ojajärvellä kolminkertaisesti rakennusoikeutensa (Liite 3).

Jaakko Kanervan julkaisussa: ”Saako rannoille rakentaa” selvitetään mitoitusta seuraavasti:

”Kantatilaperiaatteella tarkoitetaan sitä menettelyä, jolla selvitetään kunkin tilan käytössä olevien rakennuspaikkojen lukumäärä. Laskelmassa palataan ajassa taaksepäin yleensä vuoteen 1959 (1.7.1959, rakennuslain voimaantulo) tai 1969 (15.10.1969, rantakaavasäännösten voimaantulo) ja selvitetään millainen kiinteistöjaotus on vallinnut tuona ajankohtana. Selvitykseen on otettava ”tarkoituksenmukainen kokonaisuus” eli useampia tiloja ja sitten lasketaan kuinka monta rakennuspaikkaa kullekin tilalle olisi voitu muodostaa tuona valittuna ajankohtana. Laskeminen on tehtävä noudattaen rantarakennusoikeuden laskemisen mitoituseriaatteita. Tämän jälkeen lasketaan kuinka monta rakennuspaikkaa on todellisuudessa muodostunut sille kantatilalle, jolla nyt toteutettava rakennushanke sijaitsee. Laskuun otetaan mukaan valitun ajankohdan (-59 tai -69) jälkeen muodostuneet rakennuspaikat ja ainoastaan siltä osin kuin ne sijaitsevat ranta-alueella. Yleensä yli 200 metrin päässä rantaviivasta sijaitsevia rakennuspaikkoja ei lasketa eivätkä ne siis vähennä rakennusoikeutta.”

Vaikka nykyään käytetään toista laskentatapaa rakennusoikeuden laskemisessa, niin silti ihmettelemme, kuinka ja mistä rakennusoikeutta on saatu lisää, kun asiakirjojen mukaan kaikki oli jo käytetty kolminkertaisesti v 1985?

Hämeen Sanomissa 28.8.1985 julkaisussa jutussa, todetaan, että Lopen kunnanhallitus on seutukaavaliiton kanssa samaa mieltä siitä, että eteläreuna tulisi jättää maatalous- ja metsäalueeksi jokamieskäyttöoikeuksineen.

Mistä syystä kunnanhallitus vuonna 2019 on aivan toista mieltä tästä asiasta ja tietoisesti ottamassa riskin järven ekologisesta tuhoutumisesta,

kun muualla Euroopassa ollaan toimivassa päin vastaisella tavalla (Liite 3)

Toivomme Lopen kunnan päätöksentekijöiltä vastuuntuntoa vesiensuojeluasiassa, varsinkin kun kunta on profiloinut itsensä ja markkinoi sitä luonnonkauniina ja puhdasvetisenä paikkana. Ajatelkaa kauaskantoisesti.

Ystävällisin terveisin
Päivi Lehtonen
Ojajärven suojeluyhdistys ry
puheenjohtaja

- LIITE 1 KVVY:n raportti vuodelta 1994
- LIITE 2 KVVY:n raportti vuodelta 2000
- LIITE 3 Lopen Lehden artikkeli 4.8.1985

KOKEMÄENJOEN VESISTÖN
VESIENSUOJELUYHDISTYS ry
Matanpääkatu 3 B, 33100 TAMPERE
PL 285, 33101 TAMPERE

Päivämäärä

Kirje no 469/RO
Tampere 16.2.1994
R.Oravainen

Juhani Paronen
Fax 90 - 7019583

EINO RINTALA

Mäyrätie 16
12400 TERVAKOSKI

OJAJÄRVEN NYKYTILA JA SIIHEN VAIKUTTAVAT TEKIJÄT

Ojajärven veden laatua on tarkkailtu säännöllisesti 1980-luvun alusta lähtien Ojajärven suojeluyhdistyksen toimeksiannosta. Tulosten perusteella Ojajärven vesi on lievästi humussävytteistä. pH on normaali ja puskurikyky happamoitumista vastaan edelleen hyvä. Ravinnepitoisuudet ovat olleet toistaiseksi luonnontilaisten järvien luokkaa. Typpipitoisuus on vaihdellut päällyksivedessä 330-500 µg/l ja fosforipitoisuus 6-13 µg/l. Alusvedessäkään ei ole esiintynyt merkittävää ravinnepitoisuuksien nousua. Alusveden happitilanne on ollut talvisin erittäin hyvä. Kesäkerrosteisuuden lopulla alusvedessä on ollut varsin suuri happivaje, ajoittain happipitoisuus laskee jopa nolnaan. Fosforin liukenemista alusveteen ei ole kuitenkaan toistaiseksi todettu, mikä on osoitus redox-potentiaalin säilymisestä riittävän korkeana suhteessa raudan pelkistymiseen.

Alusveden happivaje muodostaa kuitenkin potentiaalisen riskitekijän, joka voi johtaa nopeastikin sisäisen kuormituksen lisääntymiseen, mikäli kuormitustilasteessa tapahtuu muutoksia. Järveen kohdistuva kuormitus on ns. hajakuormitusta eli valuma-alueelta valumavesien mukana huuhtoutuvaa ravinnekuormitusta. Hajakuormitus riippuu yleensä valuma-alueen maankäyttömodoista. Kuormituksen kannalta riskitekijöitä ovat peltojen runsaus, maa- ja metsätalous, haja-asutus ja loma-asutus. Ojitukset ja laajat avohakkuut valuma-alueella voivat jo lisätä tuntuvasti muutoin varsin vähäistä vesistökuormitusta. Myös loma-asutus on potentiaalinen kuormitustekijä Ojajärven tapauksessa, koska loma-asuntoja on järven pinta-alaan nähden runsaasti.

Ojajärveen laskevien ojavesien laatua tutkittiin 20.3. 1990. Valumavedet olivat pääosin happamia humusvesiä. Peltoalueiden läpi laskevissa ojissa hajakuormitus oli selvästi lisääntynyt. Kokonaisuutena tilanne oli kuitenkin tyydyttävä. Hajakuormituksen kohtuulliseen tasoon viittaa myös se, että järven veden laatu on pysynyt toistaiseksi hyvänä. Tulovesien virtaamalla painotettu keskipitoisuus oli 48 µg P/l.

Ojajärven pinta-ala on 441 ha ja suurin syvyys noin 14 metriä. Tilavuudeksi voidaan arvioida noin 17,0 milj. m³. Keskisyvyys olisi laskenallisesti 3,9 m.

Keskivirtaama on valuma-alueen pinta-alan (35 km²) perusteella noin 0,28 m³, jolloin keskiviipymä olisi lähes kaksi vuotta (19 kuukautta).

Ojajärvelle on tehty jo vuonna 1970 sietoarvio (OY VEST-TEKNIikka AB: Paavo Seppänen), jossa todettiin, että Ojajärven sietokyky lisääntyvän kuormituksen suhteen on olematon mm. heikon veden vaihtuvuuden takia. Pinta-alakuormaksi Seppänen arvioi 1,2 kg P/ha*a eli 0,12 g P/m²*a.

Ojavesitarkkailun perusteella fosforikuormitus olisi luokkaa 1,16 kg P/d eli 0,96 kg P/ha*a. Tulos vastaa Seppäsen arviota.

VOLLENWEIDER on esittänyt järven sietotason laskemiseksi kaavat, joilla voidaan määritellä sallittava ja vaarallinen pinta-alakuormitus. Kaavat ovat seuraavat:

$$\text{Sallittava } Y_a = 0,635 \cdot 0,055 \cdot X$$

$$\text{Vaarallinen } Y_d = 0,469 \cdot 0,246 \cdot X$$

Kaavassa X -Keskisyvyys m/viipymä (vuotta) eli tässä 3,9/1,9 = 2,1

Y_a saa arvon 0,088 g P/m²*a ja Y_d arvon 0,246 g P/m²*a

Seppäsen arvioima ja ojatuloksista laskettu pintakuorma on noin 0,12 g P/m²*a eli niukasti yli sallitun tason.

Tähän käsitykseen voidaan yhtyä myös tarkkailutulosten antaman informaation pohjalta. Vaikka Ojajärven ravinnepitoisuudet ovat karun luonnontilaisen järven luokkaa, alusvedessä esiintyy loppukesällä hapettomuutta, joka on ensimmäisiä häilytysmerkkejä sietotason ylittymisestä. Sisäinen kuormitus on pysynyt toistaiseksi kurissa päinvastoin kuin läheisellä Valajärvellä. Koska kiihtyvän rehevöitymisen alkaminen näyttää olevan "hiuskarvan" varassa, kaikkeen kuormitusta lisäävään toimintaan tulee suhtautua kriittisesti ja varmistautua jo etukäteen siitä, ettei järveen kohdistuva ravinnekuormitus lisäänty.

Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että nykyistäkin kuormitusta on pyrittävä koko ajan pienentämään mm. loma-asutuksen jätteiden käsittelyä kehittämällä ja suojaamalla välitön ranta-alue kuormittavalta toiminnalta. Peltoviljelyssä tulee käyttää hyödyksi suoja-kaistojen kuormitusta pienentävä vaikutus. Metsäojitukset tulee tehdä niin, ettei maa-ainesta pääse vesistöön. Kuormitusta voidaan vähentää laskeutusaltaiden avulla. Myöskin suuria avohakkuualoja tulisi välttää, koska ne lisäävät ravinn-

3

teiden pääsyä vesistöön lisäten (eroosiota ja muuttaen valumaoloja. Loma-asutuksen lisärakentamisen tulisi perustua koko järven kattavaan suunnitelmaan, jolloin se olisi hallittua ja järven sietokyky tulisi paremmin otetuksi huomioon.

KOKEMÄENJOEN VESISTÖN VESIENSUOJELUYHDISTYS r.y.

Toiminnanjohtaja Harri Westerling

Limnologi Reijo Oravainen

KOKEMÄENJOEN VESISTÖN
VESIENSUOJELUYHDISTYS ry

Reijo Oravainen

25.09.2000

Kirje no 1060

1

EINO RINTALA
Mäyrätie 16

12400 TERVAKOSKI

OJAJÄRVEN VEDEN LAATU 22.8.2000

1. JOHDANTO

Ojajärven veden laatua on tutkittu viime vuosina melko säännöllisesti Ojajärven suojeluyhdistyksen toimeksiannosta. Loppukesän näytteet otettiin 22.8.2000 järven pääsyvänteestä ja Iso-saaren pohjoispuolisesta syvänteestä. Lisäksi järveä tutkittiin kerrosteisuuskauden alussa (3.5.00), jotta saataisiin selville kevätkierron tehokkuus.

2. TULOKSET

2.1 PÄÄSYVÄNNE

Havaintoajankohtana 22.8.2000 Ojajärven syvänteessä vallitsi lämpötilakerrosteisuus. Lämpötilakerrosteisuus ei ollut kovin jyrkkä ja lämpötila oli pohjalla seurantajakson korkein. Syvänteeseen pohjalla 13 metrin syvyydellä lämpötila oli 13,4 °C ja 1 metrin syvyydellä 18,3 °C. Edellisenä havaintoajankohtana 3.5.2000 havaittu lämpötilakerrosteisuus ei ollut siten pysyvä, vaan vesimassa sekoittui ja tuulettui kevättäyskierrossa vielä tämän jälkeen, mikä ilmeni pohjanläheisen veden lämpenemisenä. Parosen tekemän pintaveden lämpötilaseurannan mukaan on pääteltävissä, että vesimassa sekoittui pohjaa myöten vielä kesäkuun alussa.

Tästä huolimatta alusvesi oli 22.8. 10-13 metrin syvyydellä lähes hapetonta. Alusvesi on ollut loppukesällä pääsääntöisesti vähähappista (kuva 1). Kevään tutkimus osoitti kuitenkin, ettei happivaje johdu heikosta alusveden tuulettumisesta, vaan kesän aikana tapahtuvasta varsin nopeasta hapen kulumisesta. Keskimääräinen kulumisnopeus oli 0,075 mg/l*d eli 7,5 mg sadassa päivässä. Kulumisnopeus on kohtalaisen suuri ja viittaa sedimentoituvan aineen runsaaseen määrään. Koska Ojajärvi on karu, selityksenä lienee paksu tuottava (valaistu) kerros suhteessa alusveden tilavuuteen. Lopputulos oli happipitoisuuden kannalta sama kuin edellisessä, jolloin alusvesi oli kylmää. Kulumisnopeus on voinut olla loppukesällä suurempikin, koska alusvesi on saanut happitäydennystä alkukesällä veden vielä sekoituessa.

Päälyysvesi oli varsin kirkasta ja lähes väritöntä: näkösyvyys oli 3,1 metriä ja sameusarvo 1,6 FNU. Happamuustaso oli normaali ja puskurikyky happamoitumista vastaan tyydyttävä. Puskurikyky ei ole muuttunut miksiäkään vuosien saatossa, joten happamoitumisen etenemistä ei tapahdu.

Päälyysveden kokonaisfosforipitoisuus (8-11 µg/l) oli karuille vesille ominainen. Pitoisuus oli viime vuosien keskimääräistä tasoa (kuva 2). Levää oli klorofylli α -pitoisuuden (5,1 µg/l) perusteella melko vähän. Karuissa järvissä klorofylli α -pitoisuus on kasvukauden keskiarvona alle 4 µg/l, lievästi rehevissä 4-10 µg/l ja rehevissä yli 10 µg/l. Päälyysveden kokonaistyyppi-pitoisuus (360 µg/l) oli alhainen. Se oli selkeästi pienempi kuin 3.5.2000 (460 µg/l). Kesällä ko-

konaistyyppipitoisuus laskee, sillä levät sitovat sitä ja lisäksi sitä poistuu denitrifikaatiossa ilma-kehään. Nitraattitypen ja nitriittitypen summa oli hyvin alhainen, alle määritystarkkuuden, mikä on normaali kesätulos. Keväällä nitraatteja oli vielä kohtalaisesti (140 µg/l). Liukoisen typen loppuminen päällysvedestä antaa kilpailuetua sinileville, koska ne pystyvät ottamaan typen kaasumaisena vedestä. Jos liuennutta fosforia on tällöin käytössä sinilevät lisääntyvät nopeasti. Yleensä tämä tapahtuu loppukesällä, koska liuennutta typpeä on silloin monissa järvissä vähän.

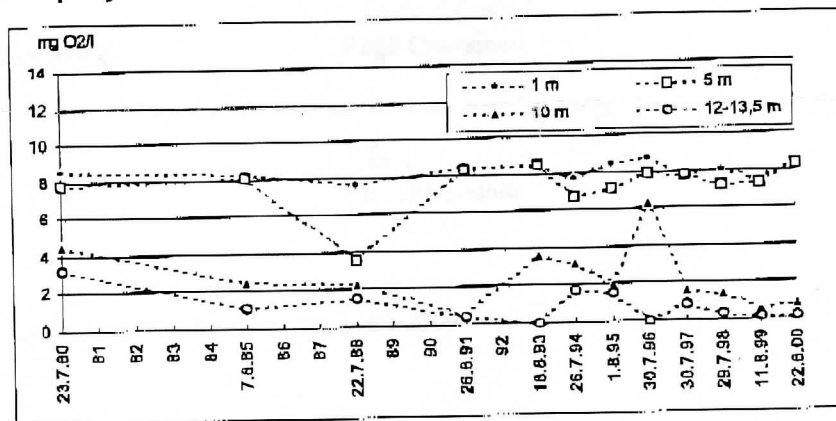
Alusvedessä 10-13 metrin syvyydellä kokonaisravinnepitoisuudet olivat suurempia kuin päällysvedessä, mikä johtuu pohjaan vajoavan orgaanisen aineen kertymisestä alusveteen. Mitattu fosforipitoisuus oli suurin koko havaintojaksolla, mutta kuitenkin kokonaisuutena alhainen. Tulosten perusteella pohjasta ei vapaudu merkittävästi ravinteita. Rauta- ja mangaanipitoisuudet kohosivat sen sijaan selvästi johtuen niiden vapautumisesta pohjasta vähähappisissa oloissa. Positiivisena piirteenä voidaan pitää sitä, että nitraatti ei loppu alusvedestä, jolloin redox-potentiaali pysyy hyvänä ja estää sisäisen kuormituksen äkillisen voimistumisen.

Veden hygieeninen laatu oli moitteeton. Suolistobakteereita ei todettu.

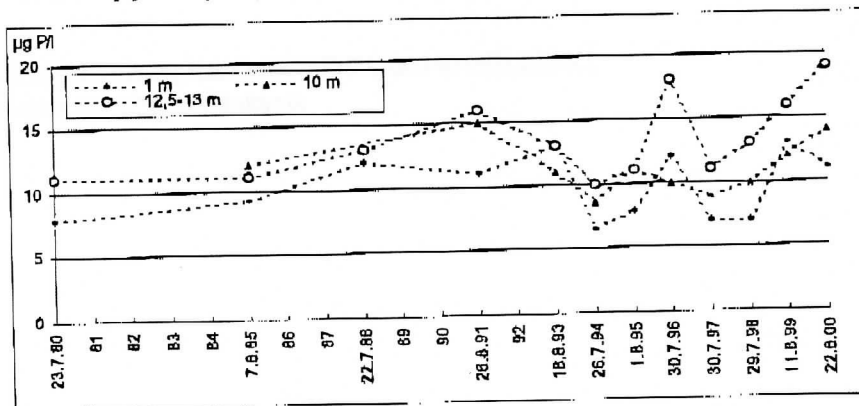
2.2 ISOSAAREN POHJOISPUOLI OJA2

Isosaaren pohjoispuolisessa syvänteessä koko vesimassan lämpötila oli lähes sama. Tuulisen kesän aikana syvänteeseen ei muodostunut vakaata lämpötilakerrosteisuutta. Sen ansiosta happipitoisuus oli alusvedessä melko hyvä toisin kuin pääsyvänteellä.

Päällysveden kokonaisfosforipitoisuus (9 µg/l) oli karuille vesille ominainen ja vastaavaa tasoa kuin pääsyvänteellä.

Kuva 1. Oja2-järven pääsyvänteen happipitoisuus loppukesällä vuosina 1980-2000.

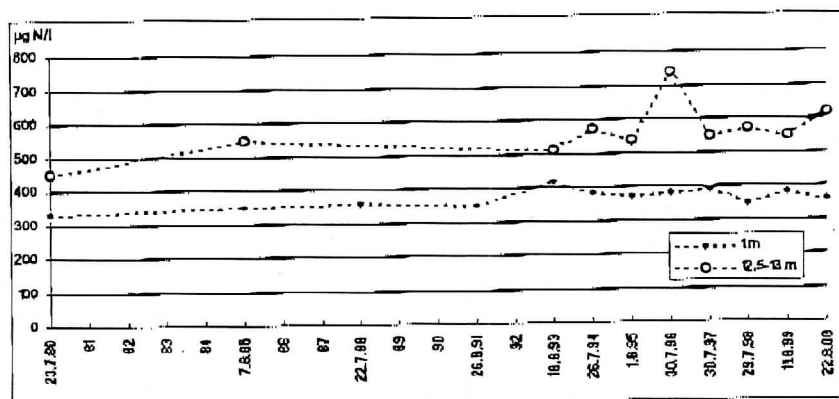

Kuva 2. Oja2-järven kokonaisfosforipitoisuus loppukesällä vuosina 1980-2000.

KOKEMÄENJOEN VESISTÖN
VESIENSUOJELUYHDISTYS ry

3

Kuva 3. Ojajärven veden kokonaistyyppipitoisuus loppukesällä vuosina 1980-2000.

KOKEMÄENJOEN VESISTÖN VESIENSUOJELUYHDISTYS

Toiminnanjohtaja

Reijo Oravainen
Reijo Oravainen

Limnologi

Elina Meriluoto
Elina Meriluoto

mmyy

Liitteet:

Tulokset vuonna 2000

Loppukesän tulokset vuosilta 1980-2000

Kartta

Tiedoksi:

Juhani Paronen, Kaarikuja 4 D 76, 00940 HELSINKI
Lopen ympäristölautakunta

Kanta-Hämeen seutukaavaliitto:

Tervakoski Oy käyttänyt Ojajärvellä jo lähes kolminkertaisesti rakennusoikeutensa

Lopen kunnanvaltuuston käsittelyyn tulee ensi maanantaina kokouksessa mm. Tervakoski Oy:n ja Tervakosken Tekniset r.y:n rantakaavahanke Sandvik ja Kyöstilän tiloille Ojajärven rannassa. Kunnanhallitus esittää kunnanvaltuustolle, että kyseinen rantakaavahakemus alkuperäiseen verrattuna jonkin verran muutettuna hyväksyttäisiin.

Rantakaavahakemusta vastaan on tehty joitakin muistutuksia ja siitä on myös pyydettyä virano-

maiset antaneet lausuntoja.

Kanta-Hämeen seutukaavaliitto toteaa: Tervakoski Oy on jo käyttänyt Ojajärvellä noin 2,9 kertaa sen määrän loma-asuntojen rakennusoikeudesta, mikä sille kuuluisi eli loma-asunto/neljä vesihehtaaria mukaisesta mitoituksesta.

Tämän mitoituksen mukaan Tervakoski Oy:llä on rakennusoikeus Ojajärvellä 36 loma-asuntoon, mutta se on jo rakentanut seutukaavaliiton mukaan 106 loma-asuntoa.

Seutukaavaliitto toteaa

edelleen mm. että Kanta-Hämeen alueella oli vuonna 1980 loma-asuntoa kohti 239 metriä rantaviivaa. Uudellamaalla vastaava luku on 315 metriä. Kanta-Hämeen rakentamattomat rannat ovat sulkeutumassa. Seutukaavaliiton mukaan Kanta-Hämeen ranta-alueille kohdistuu voimakas rakentamispaine. Se esittää, että Tervakoski Oy luopuisi lisäämästä loma-asutusta Ojajärvellä Lopen ja Jannakkalan kunnissa.